

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Petra Příhody, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **J. Ch.**, zast. JUDr. Radomilem Ondruchem, advokátem, se sídlem Šafaříkova 371/22, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 12, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2004, č. j. 5986/04-110, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 Ca 219/2004 - 64,

t a k t o :

Věc **se vrací** osmému senátu k dalšímu projednání a rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

1. Usnesením ze dne 9. 7. 2008, č. j. 8 Afs 73/2007 - 97, postoupil osmý senát podle § 17 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozšířenému senátu shora označenou právní věc. Právní otázka, pro niž věc předložil, spočívala v posouzení toho, zda je vždy nezbytné zrušit rozsudek krajského soudu a vrátit věc k dalšímu řízení i v případě, že výrok rozsudku krajského soudu je správný, ale ke kasační námitce se zjišťuje, že se krajský soud nevypořádal se všemi námitkami.

2. V posuzované věci stanovil Finanční úřad v Příbrami dodatečným platebním výměrem ze dne 15. 7. 2003, č. 1030000314, žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), základ daně ve výši 7 500 000 Kč a vyměřil daň ve výši 3 000 000 Kč. Odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 20. 7. 2004, č. j. 5986/04-110. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 Ca 219/2004 - 64, žalobu žalobce zamítl. Žalobce podal kasační stížnost, v níž tvrdil, že se správce daně nedostatečně zabýval navrženými důkazy a rozhodoval na základě důkazů, s nimiž žalobce neseznámil. Dalším důvodem kasační stížnosti byla námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť Městský soud v Praze se nevypořádal se žalobní námitkou podjatosti pracovníka finančního úřadu provádějícího daňovou kontrolu. Ze soudního spisu vyplynulo, že námitku podjatosti pracovníka finančního úřadu vznesl žalobce již v žalobě, avšak Městský soud v Praze se jí v odůvodnění rozsudku nezabýval a ani neuvedl, proč ji pominul, resp. jak nahlíží na její důvodnost.

3. Nejvyšší správní soud k této otázce vyjádřil názor již v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, podle něhož, *opomene-li krajský soud v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*.

4. Osmý senát konstatoval, že v právní otázce, kterou je třeba posoudit, je dosavadní judikatura jednotná, nicméně v hraničních případech je vhodné se od ní odchýlit. Poukázal na to,

že námitka podjatosti pracovníka finančního úřadu je jednou z více námitek, tato námitka měla v posuzované věci marginální charakter a může ji spolehlivě věcně posoudit i Nejvyšší správní soud podle obsahu spisu. Je tedy sporné, zda v případě, kdy ostatní námitky nebudou shledány důvodnými a rozhodnutí bude v ostatních bodech kasační stížnosti shledáno zákonným, je nutno je mít za nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a je nutné napadený rozsudek zrušit a věc vrátit Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Předkládající senát ve shodě se zásadou ekonomie hodlal posoudit námitku věcně, což však dosavadní judikatura neumožňuje.

5. Při projednání věci rozšířený senát zjistil, že v období od předložení věci rozšířenému senátu do jeho rozhodnutí vydal Ústavní soud náleze ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08. V tomto nálezu vyslovil, že je nepochybně povinností soudu vypořádat se nejen se správností námitek žalobce, ale prvotně s včasností jejich uplatnění. V případě jejich opožděného podání je pak soud povinen odmítnout je v souladu s příslušnými ustanoveními s. ř. s., nemůže je však pominout. Pokud své povinnosti nedostojí, brání účastníku řízení, aby jeho věc byla projednána stanoveným postupem u nezávislého a nestranného soudu, a porušuje tak jeho právo na spravedlivý proces garantované článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud z výše uvedených důvodů zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2007, č. j. 1 Ca 5/2006 - 64, který byl zatížen touto vadou, i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 101, který v řízení o kasační stížnosti citovaný rozsudek pro uvedenou vadu přes námitku žalobce nezrušil.

6. Rozšířený senát při posuzování podmínek řízení podle ustanovení § 17 s. ř. s. nejprve zkoumal, do jaké míry mohou právní závěry vyslovené Ústavním soudem ve shora označeném nálezu ovlivnit posouzení otázky předložené rozšířenému senátu. Dospěl k závěru, že je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas. Rozšířený senát shledal, že právní závěry vyslovené v citovaném nálezu Ústavního soudu na věc dopadají a potvrzují správnost dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, od níž se hodlal předkládající senát odchýlit.

7. Vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu jsou podle ustanovení článku 89 odst. 2 Ústavy České republiky závazná pro všechny orgány i osoby, přičemž samotným Ústavním soudem je takovým rozhodnutím přisuzován precedenční charakter. Lze-li tedy při posouzení otázky předložené rozšířenému senátu vycházet z právních závěrů uvedených v nálezu Ústavního soudu, není nadále rozšířený senát příslušný k tomu, aby v takové otázce zaujal vlastní právní názor. Jakkoliv tedy v době předložení věci rozšířenému senátu byly dány podmínky řízení podle § 17 s. ř. s., vyhlášením citovaného nálezu Ústavního soudu podmínky řízení pominuly. Za dané situace nezbylo, než věc vrátit senátu tříčlennému, který v dalším řízení zohlední podle článku 89 odst. 2 Ústavy České republiky závěry Ústavního soudu uvedené v jeho nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2009

JUDr. Josef Baxa
předseda rozšířeného senátu